

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Med hensyn til det sidste vil jeg henvise til det svar, der allerede er givet. Og så vil jeg sige til fru Sandy Brinck: Når jeg pegede på ligningslovens bestemmelser, var det jo ikke for at drage en sammenligning mellem aktier og sygdom. Jeg sagde bare, at vi her har anvendt en metodik, som er kendt, som vi tidligere har anvendt.

Kl. 16.10

Så må jeg altså sige endnu en gang: Det her er et væsentligt skridt i retning af at fjerne beskatning på sygdom. Sagen er den, at hvis arbejdsgiveren i dag betaler en operation for en medarbejder, bliver medarbejderen beskattet af det tilskud.

Det kan godt være, at fru Sandy Brinck har den opfattelse, at hvis ikke alle kan få præcis det samme, skal ingen have. Men her gør vi altså ventelisterne kortere; vi får tilført en finansiering, som vi ikke har i dag; vi får gennemført nogle hurtigere løsninger til gavn for den enkelte medarbejder, til gavn for arbejdspladsen og til gavn for det danske samfund. Hvad kan man næsten ønske sig mere?

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Når skatteministeren bare vælger at henvise til de skriftlige svar, så kunne man jo få den mistanke, at jeg ikke er den eneste, der ikke har forstået, hvordan det kan hænge sådan sammen, at uanset hvem man inddrager i en ordning, koster det det samme. Jeg vil godt endnu engang bede skatteministeren, næsten på mine grædende knæ, om skatteministeren ikke nok på en pædagogisk måde og mundtligt vil forklare, hvordan det hænger sammen, så jeg forstår det.

Så må jeg sige, at jeg synes altså ikke, at det, at metodikken, som skatteministeren siger, er kendt fra anskaffelse af aktier, gør den særlig sympatisk i forhold til at opdele patienter efter, hvem der skal have lov til at få en behandling for deres sygdom. Det gør det altså ikke sympatisk, at det er kendt fra anskaffelse af aktier.

Og så må jeg jo forstå det sådan, at når skatteministeren siger, at nu fjerner vi væsentlige hindringer på vejen mod et bedre behandlingssystem, er det behandlingssystemet på privathospitalet, det er det forsikringsfinansierede, sådan som skatteministeren har skrevet til Skatteudvalget. Det beklager jeg dybt. Det er bestemt ikke den vej, vi ønsker at vores behandlingssystem skal gå.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Jamen det er også for at få en afklaring fra skatteministeren om det der med provenuet. Vi hørte jo for et øjeblik siden Dansk Folkepartis ordfører stå heroppe og sige: I første omgang fik jeg så meget, men da jeg havde forhandlet, fik jeg så meget.

Man startede altså med at få 10 centimeter, og da man havde forhandlet, havde man fået 1 meter. Men det, man har fået økonomisk, er 25 mio. kr. og 35 mio. kr. til næste år. Præcis det samme beløb. Og det er også det, der står i svaret: selv om man forventer en anden tilgang til ordningen, er det præcis uændret, hvor meget det koster.

Så vil jeg godt stille et helt principielt spørgsmål til skatteministeren: Hvad er den økonomiske forskel på at give et skattemæssigt fradrag og give et tilskud, når man bliver behandlet på et sygehus? Hvad er forskellen egentlig for den samlede samfundsøkonomi? Når jeg spørger, er det jo, fordi skatteministeren har fremsat flere forslag, hvor man giver et fradrag. Der er muligvis den forskel, at det ikke kan ses på finansloven til næste år, men er konsekvensen ikke det samme?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg ved godt, at skatteministeren ikke er sundhedsministeren. Men når skatteministeren siger, at det her bidrager til at nedbringe ventelisterne, så synes jeg, at skatteministeren skulle tænke sig om og fundere over: Er det nu sådan, at der bliver flere læger, flere sygeplejersker og flere pladser på sygehusene på grund af det her? Nej, det gør der jo ikke.

Det her betyder, at hvis kapaciteten ikke tilsvarende udvides, er der nogle, der kan komme før andre. Det er det eneste, der sker ved det her. Og hvem er det så, der kommer først? Ja, det er dem, der er på arbejdsmarkedet.

Man kan selvfølgelig have den opfattelse, at de, der er på arbejdsmarkedet, har mere brug for at blive behandlet end andre. Det er jeg ikke sikker på, at den gamle fru Jensen synes. Det er jeg ikke sikker på, at den studerende synes. Det er jeg ikke sikker på, at den deltidsansatte synes. Det er jeg ikke sikker på, at den arbejdsløse synes.

Men det synes regeringen, og jeg synes, at man skal sige, at det er den prioritering; man vælger. Der bliver intet ændret i forhold til ven-